

РЕШЕНИЕ

№ 15134

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 11.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **13456** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на М. А., с ЛНЧ [ЕГН], с карта за продължително пребиваване № RA 0478174, издадена на 17.12.2024 г. против Заповед № 5133-14910 от 10.12.2025 г., издадена от Началника на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на М. А., [дата на раждане], гражданин на Република Т., на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България по заявление с вх. № 901409/25.11.2025 г. В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед, сочи се нарушение на основни права и свободи на жалбоподателя по Европейската конвенция за правата на човека. Изложени са съображения, че съпругата и двете дъщери на оспорващия са български граждани, посоченият адрес в заявлението, а именно [населено място], [жк], [жилищен адрес] е същият, който е проверен от длъжностните лица и потвърден при разговор със съпругата му. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Соци се немотивираност на оспорената заповед, както и нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, тъй като в производството по издаване на оспорената заповед административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства относно установяване на оспорващия на посочения

адрес. Претендира се присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът Началник отдел „Миграция“ при СДВР, в съдебно заседание и в депозиран по делото писмен отговор, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Изложени са съображения, че в конкретния случай по безспорен начин в административното производство е установена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, тъй като заявителят не живее на посочения в заявлението адрес, в този смисъл жалбоподателят формално е целял да установи пред надлежните органи изискванията за издаване на разрешение за продължително пребиваване, без реално да пребивава на посочения адрес, което, от своя страна, сочи, че предоставените данни са неверни. Твърди се, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на оспорения административен акт. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България с вх. № 901409/25.11.2025 г. А. М. е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, т. 18 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Към заявлението са приложени копие от паспорт с № U24850266, валиден до 06.08.2031 г.; копие на разрешение за пребиваване № RA0478174; копие на лична карта на Р. Д. А. с № AV0747963065144; копие на удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за сключен граждански брак № 78 от 06.04.2006 г.; нотариално заверена декларация от Р. Д. А., с която същата декларира, че има сключен граждански брак с М. А. на 28.08.1994 г., осигурява финансова издръжка, жилище и всички разходи на съпруга си М. А. с посочен адрес на пребиваване на адрес в [населено място], [жк], 530, вход Б, ет. 8, ап. 49; полици за медицинска застраховка, валидни до 07.01.2026 г. и 07.01.2027 г.; нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване от Н. Д. Яха ЕГН [ЕГН] за адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]; копие на нотариален акт за дарение на недвижим имот; документ за финансови средства – извлечение от Банка ДСК на А. М..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е издал оспорената заповед. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ „...е декларирал неверни данни“, като фактически основания в оспорената заповед е посочено, че при извършена проверка на декларирания адрес на 03.12.2025 г. от служители на Отдел „Миграция“ при СДВР на място на адреса не е установен никой, при проведен разговор с Н. Я., собственик на жилището и сестра на Р. А. (съпруга на оспорващия) същата е заявила, че М. А. и съпругата му са излезли и се очаква да се приберат по-късно през деня, заявила е, че същите живеят на посочения адрес, пристигнали са преди две седмици и се очаква да останат и за новогодишните празници. При разговор с Р. Ц., който е домоуправител на блока, същият е заявил, че никога не е виждал заявителя и съпругата му и в ап. 49 е виждал само собственичката на жилището и младо момиче, за което предполага, че е дъщеря ѝ. След извършена справка в АИС ГК е установено, че М. А. през календарната 2025 г. има едно регистрирано влизане в Република България, към 05.12.2025 г. не е напуснал страната и се намира на територията на Република България, като от подаване на заявлението до извършване на проверката чуждият гражданин не се е установил заявения адрес на пребиваване, във връзка с което е формулиран извод, че заявеният адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България. Оспорената заповед е съобщена на М. А. 11.12.2025 г., жалбата е подадена в

Административен съд София-град на 12.12.2025 г.

По делото са приети като писмени доказателства административната преписка по издаване на оспорената заповед, допълнително представени удостоверение за настоящ адрес на Р. Д. А. и удостоверение за съпруг/а и родствени връзки на Н. Д. Я.. В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на Н. Д. Я., която заявява, че е собственик на жилището, живее в жилището със сестра си и нейния мъж. Заявява, че на адреса не е извършвана никаква проверка, по телефон пред служители на Дирекция „Миграция“ е потвърдила, че е собственик на жилището и може да извършат проверка, но е на работа и би могла да им съдейства за извършване на проверка, ако я изчакат. Заявява, че реално на адреса абсолютно никой не е ходил на проверка. Заявява, че зет ѝ пребивава на територията на Република България от 4 години, като последната година и половина живеят със сестра ѝ в нейното жилище. Потвърждава, че е подписала и подала декларацията, с която е декларирала, че предоставя адрес на сестра си и съпруга ѝ М. А.. Заявява, че информацията, която се твърди, че е дадена от домоуправителя, не е достоверна поради факта, че дъщеря ѝ вече 7 години не живее при нея, дъщеря ѝ живее вече седма година на бул. България.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, съгласно която директорите на Дирекция „Миграция“ на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго и с оглед представените по делото Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на Директора на СДВР и Удостоверение от Началник на 03 сектор към Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР.

Спазени са и изискванията на чл. 59 от АПК за форма, заповедта е издадена в установената писмена форма и формално съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК задължителни реквизити, с обективирани фактическите и правните основания за издаването ѝ. Заповедта е и мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съдът, обаче, приема, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила, което е довело до нарушаване на материалноправните разпоредби и неспазване целта на закона.

Безспорно е, че чужденецът е член на семейство на български гражданин, тъй като същият има

сключен граждански брак от 28.08.1994 г. с българската гражданка Р. Д. А., за което са представени доказателства, в това число и декларация от Р. Д. А..

По делото не се спори, че оспорващият е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 12.12.2025 г.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. Видно от процесната заповед същата е издадена на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, че чуждият гражданин не живее на този адрес, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на продължително пребиваване в Република България са неверни. Т.е. в конкретния случай на изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал административният орган.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 19 от ЗЧРБ във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства.

На първо място, нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Необходимо е да се установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши, за което в настоящия случай са представени безспорни доказателства. Съдът намира, че от събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че М. А., гражданин на Т., има осигурено жилище, находящо се на адрес в [населено място], [жк], 530, вх. Б, ет. 8, ап. 49.

Съдът намира, че еднократното посещение на посочения адрес, представената нотариално заверената декларация от Н. Д. Я., свидетелските показания, които съдът кредитира като съответни на всички събрани в производството доказателства и проведенният разговор с лице, за което е посочено, че е домоуправител на входа, както и безспорно установеният факт, че М. А. след влизането му в България на 24.11.2025 г. не е напуснал страната не обосновават извода, че лицето не пребивава на предоставения адрес, т. е. че е декларирал неверни данни.

На първо място, този извод не следва от факта, че при извършена еднократна проверка заявителят не е бил на посочения адрес. Ненамирането на заявителя на посочения адрес на дата 03.12.2025 г. около 11 часа по никакъв начин не води до извод, че оспорващият е представил неверни данни относно ползването на адреса съгласно нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В случая единственото, което се установява от извършената проверка, е, че към датата на проверката 03.11.2025 г. М. А. не е намерен на адреса. Неоснователно административният орган е извел

заключение, че жалбоподателят не пребивава на декларирания от него адрес единствено въз основа на извършена еднократна проверка на място. Самото обстоятелство, че при конкретното посещение лицето не е било установено на адреса, не може да обоснове категоричен извод, че то не живее там или че е декларирало неверни данни. Нормално и житейски обяснимо е лицето да отсъства временно от жилището си по различни причини – работа, пазаруване, посещение на институция или други ежедневни дейности, поради което отсъствието му в конкретен момент не представлява доказателство за липса на реално пребиваване на адреса.

Съдът намира, че заявеното от домоуправителя в проведения телефонен разговор, че не познава търсеното лице и никога не го е виждал във входа и според него не живее на адреса, не установява по категоричен начин, че заявителят не живее или не пребивава там. Снетите данни от домоуправителя на входа са неясни, тъй като не може да се изведе извод познава ли жалбоподателя и съпругата му, не е установено от кога живее на посочения адрес. От една страна, твърденията, че не е виждал оспорващият и съпругата му, не означават, че заявителят не живее или пребивава там, т. е. твърденията на лицето не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа твърдението на домоуправителя, който е съсед, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респективно да ги е виждал.

В същото време приложените от заявителя писмени документи, в това число и нотариално заверената декларация на собственика на посочения недвижим имот, в противовес на приетото от административния орган, убедително и безпротиворечиво установяват връзката на семейството на оспорващия с декларирания адрес, където семейството не е длъжно да пребивава постоянно, т.е. доказват, че М. А. има осигурено жилище в Република България. Както в представената декларация по делото, така и в проведения разговор с проверяващите служители на Дирекция „Миграция“ собственикът на осигуреното жилище е потвърдила, че заявителят живее на посочения адрес. В случая служителите на Дирекция „Миграция“ са имали възможност след телефонен разговор със собственичката на жилището да посетят същото и да извършат физическа проверка, респективно да установят наличието на вещи на семейството. Същото бе потвърдено и в съдебното производство чрез писмени и гласни доказателства. Свидетелят потвърди, че лично е подписала декларацията за предоставен адрес и, че заявителят със съпругата му, която е нейна сестра, живеят заедно с нея на посочения адрес.

По делото не са представени доказателства за други опити да бъде открит чуждият гражданин и категорично доказано отсъствие на чужденеца на адреса. При възникнали съмнения органите по контрол на чужденците са могли да направят допълнителни проверки. Още повече, че по делото се установява, както бе посочено и по-горе, че след проведения разговор със собственика на недвижимия имот, тя е потвърдила, че жалбоподателят живее там със съпругата си, но временно отсъства, както и че същият се е намирал извън жилището за кратко време. Тези данни не само не опровергават, но напротив подкрепят декларираната от жалбоподателя информация относно адреса на пребиваване. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т. е. възможно е на посочената дата, в конкретния час (видно от докладната записка), лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на

хипотеза, обуславяща отказ от вида на процесния. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение не означава, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – представил е документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

За да се приеме, че е налице деклариране на неверни данни, е необходимо да бъде установено по безспорен начин, че заявените от лицето факти обективно не съответстват на действителността, както и че представената от него информация е невярна. В разглеждания случай подобно установяване не е налице. Административният орган е основал извода си единствено на обстоятелството, че при извършена проверка жалбоподателят не е бил намерен на адреса, като от този единичен факт е направил заключение, че той не живее там и следователно е декларирал неверни данни. Подобен извод обаче представлява предположение, а не резултат от пълно и обективно изясняване на фактите. Ето защо, не може да се приеме, че М. А. няма „осигурено жилище“, още по-малко, че е предоставил неверни данни при кандидатстването си за продължително пребиваване. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Посоченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни не се подкрепя от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства. Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че М. А. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 24 от ЗЧРБ във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ и не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложение съображения административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора ответникът дължи на жалбоподателя направените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива съгласно представения договор за правна защита и съдействие в размер на 800 лева, които съдът намира, за доказани. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение съдът приема за неоснователно, като съобразява нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и намира същото за адекватно и справедливо с оглед характера, предмета, сложността, интереса по делото и обема на осъществената защита. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 409,03 евро за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 5133-14910 от 10.12.2025 г., издадена от Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на М. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България по заявление с вх. № 901409/25.11.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне на административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България с вх. № 901409/25.11.2025 г., подадено от М. А., с ЛНЧ [ЕГН], с карта за продължително пребиваване № RA 0478174, издадена на 17.12.2024 г., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. А., с ЛНЧ [ЕГН], с карта за продължително пребиваване № RA 0478174, издадена на 17.12.2024 г. сумата в размер на 409,03 (четиристотин и девет евро и три евроцента) евро, представляваща направените по делото разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

Съдия: